

‘Ik ben blij met elke

Toen **Jeroen Moerenhout (46)** vader werd van **Morris (5)** begreep hij eindelijk wat zijn vrienden bedoelden met die alles overstijgende liefde. Op een roze wolk leefde hij. Een jaar later zaten hij en zijn vrouw in het ziekenhuis.

glimlach die ik krijg’

‘Daar zaten we, tegenover de kinderarts. Morris was één jaar en had sinds een aantal maanden fysiotherapie. Hij was laat met rollen en kruipen, lag vrijwel altijd op z’n rug. Ik dacht: hij is gewoon langzaam, dat was ik ook. We dachten dat de afspraak over de voortgang van de fysiotherapie ging, maar de arts zei meteen: “Wij denken dat uw kind een afwijking heeft.” Afwijking... Het woord kwam keihard binnen. Mijn vrouw was sprakeloos. Zelf nam ik in een vechtmodus aan: “Waar heeft u het over? Kan niet!” De arts legde uit dat Morris zich niet snel genoeg ontwikkelde, wat ze vooral zag aan zijn motoriek: hij fladderde, zwaaide met z’n handjes. Andere artsen hadden hetzelfde geconcludeerd. Ze wilden daarom een klinisch genetisch onderzoek doen, waar een paar maanden overheen zou gaan. Op de gang was mijn vrouw in tranen, ze riep maar: “Hij heeft een afwijking, een afwijking!” Ik wilde het niet horen.

Verdriet op verdriet

Mijn leven kende tot dan toe geen tegenslagen. Ik had het goed en mijn dromen waargemaakt; in de sport met judo, in de muziek als percussionist en in mijn werk in de IT-sector. Altijd leuke vriendinnen gehad. Ik leerde de moeder van Morris in 2005 kennen, vier jaar later trouwden we met alle toeters en bellen. Natuurlijk wilden we kinderen, maar haast hadden we niet. Veel van mijn vrienden waren al vader, maar ik kon me er geen voorstelling van maken. Na een maand proberen voelde mijn vrouw al iets en terwijl ik in bad zat deed ze een zwangerschapstest. Positief! Het maakte me niet uit of het een jongetje of meisje werd, als het maar gezond was. Morris werd via een keizersnee geboren en volgens de tests was alles oké. Opluchting. Wat een mooi mannetje! Hij had veel haar en een kuifje, was superlief en rustig. Ik bracht vier dagen door in het ziekenhuis en zat alleen maar naar hem te staren. We waren intens gelukkig. Dat enorme gevoel van liefde dat alles overstijgt; nu begreep ik wat mijn vrienden bedoelden. Een jaar leefden we op een wolk.

Nadat we het nieuws over Morris zijn ‘afwijking’ hadden gehoord, vroegen we onze familie langs te komen. Iedereen was verdoofd. “Komt goed,” zeiden ze. Omdat de artsen hem verder wilden onderzoeken, greep ik dat laatste sprankje hoop vast. Ik probeerde positief te blijven, mijn vrouw maakte zich echter grote zorgen. Langzaam werd ook mij duidelijk dat er echt iets was met Morris. Als ik hem ophaalde van de peuterspeelzaal en vroeg hoe het gegaan was, hadden ze vaak geen idee. Want Morris vroeg nooit aandacht, die lag rustig in een hoekje. Steeds meer besepte ik: het zit echt fout. Toen de uitslag van het onderzoek kwam, gingen we terug naar het ziekenhuis. Met knikkende knieën. Ze vertelden een technisch verhaal. Er was sprake van een chromosoom-afwijking, maar ze konden niet wetenschappelijk onderbouwen dat dat de reden was van zijn ontwikkelingsachterstand. Er waren namelijk ook mensen met dezelfde afwijking die niets mankeerden. Een vervolgonderzoek was nodig en dat zou jaren duren. Nog steeds was niets zeker.

Op een gegeven moment kon Morris niet meer naar het kinderdagverblijf. Hij had stimulans nodig, één op één. Maar omdat er geen diagnose was, kregen we geen zorg. Het was verdriet op verdriet. Mijn vrouw en ik gingen er totaal anders mee om en groeiden uit elkaar. Mijn zoon had een veilige omgeving nodig, maar hij voelde de spanning thuis. Daardoor huilde hij vaker en sliep hij slecht. Hij was geen vredig jochie meer en daardoor voelde ik me geen goede vader. Mijn vrouw stortte zich vol op het regelen van gespecialiseerde zorg. Ik moest voor extra inkomen zorgen zodat we het konden betalen. We waren zó druk met onszelf, met de verwerking en de taken die we ons oplegden... Het werkte niet meer. Gevolg: een scheiding.

Puur en inspirerend

Mijn ex verhuisde met Morris naar het zuiden, waar haar ouders woonden. Ze gaf alles op voor hem, ook →

‘Ik dacht:
hij is gewoon
langzaam, dat
was ik ook’

haar baan. Ik heb daar veel respect voor. Met Kerstmis 2012 had Morris een bijna fatale epilepsieaanval en daarna kreeg hij eindelijk de nodige zorg.

Dagelijks had ik nog wel het verdriet dat ik hem niet meer elke ochtend kon oppakken. Als vader had ik gefaald, vond ik. Zo vaak had ik hem beloofd: "Papa zorgt voor je en beschermt je tegen deze boze wereld." Ik moest accepteren dat ik dat niet waar kon maken. Gelukkig had ik lieve mensen om me heen die me steunden. Ik werd ook weer verliefd en opnieuw vader. Afgelopen jaar is onze zoon Mick geboren. Om het weekend is Morris nu drie dagen bij ons. In het begin was ik elke keer nerveus als ik hem ophaalde. Hoe zou hij reageren? Maar als hij me ziet, herkent hij me en lacht en zwaait hij. Die anderhalf uur samen in de auto naar mijn huis ervaar ik als intens geluk. Als hij er is, doen we alleen maar leuke dingen. Hij begint me steeds meer te knuffelen. Ik heb het nooit van hem verlangd, wel gemist. Ik ben blij met elke glimlach die ik van hem krijg. Hij is erg op zichzelf, maar wordt gelukkig steeds socialer. Hij kan languit op zijn rug op straat liggen om naar een boom te kijken, dan straalt hij zo'n gelukzaligheid uit. Hij is heel puur en ziet overal de schoonheid van in. Althans, dat gevoel heb ik.

Echte broers

In het begin was ik erg verdrietig als ik Morris weer had afgezet, wilde ik niemand zien. Maar tegenwoordig gaat de knop om als ik weer thuis ben en richt ik me op mijn andere zoon en vriendin. Het feit dat zij net zo veel van Morris houdt als ik, was voor mij hét bewijs dat het met de liefde goed zat. Ik overwon daardoor mijn angst om opnieuw vader te worden. We zijn dolgelukkig met Mick. Het is zo anders. Ik wist niet hoe het was om een gezond kind te hebben, een kind waarmee ik straks kan voetballen, die 'papa'

gaat zeggen. Bizar. Hij is een half jaar oud en ik zie nu al het verschil met Morris op die leeftijd. Of ik ooit net zo veel van Mick kan houden als van Morris? Natuurlijk. Maar het is anders. Mick gaat zich redden – dat weet ik. Morris snapt niet dat Mick zijn broertje is, hij ziet hem als speelgoed. Maar er groeit iets tussen hen. Soms gaat hij naast Mick liggen en lachen ze samen. Mijn hoop is dat Mick de zorg voor Morris op zich zal nemen als ik er straks niet meer ben, dat het échte broers worden. Want op Morris moet 24 uur per dag gelet worden, altijd. Hij wordt sterker en zwaarder. Hij is niet zindelijk. Als hij heeft gepoept zit hij helemaal onder en moet ik hem verschonen. Nu kan dat nog. Maar sta ik over vijftien jaar nog zijn luiers te verschonen? Kan dat wel? Hoe gaat zijn toekomst zijn? Die pijn voel ik elke dag, vooral als ik gezonde kinderen zie. Erg confronterend. Bij mij om de hoek is een speeltuin en daar zie ik ouders koffie drinken met elkaar terwijl hun kinderen overal doorheen rauzen. Terwijl ik continu achter de mijne aan loop. Morris kan inmiddels lopen, maar hij hoeft maar een duwtje te krijgen en valt om. Bijna overal moet hij bij geholpen worden. Laatst kon ik liplezen toen iemand tegen een ander zei: "Dat kind is niet goed." Het voelde alsof er een mes in mijn hart werd omgedraaid. Maar het is wat het is. Ik leef in het nu, ik accepteer het. Als ik dat niet doe, ga ik kapot. Dat klinkt negatief, maar zo ervaar ik het absoluut niet. Dit is mijn leven. Mensen denken vaak dat geluk alleen voorspoed is, maar geluk is ook dat ik dit kan voelen. Mijn gevoel voor Morris is door zijn kwetsbaarheid juist enorm intens. Ik sta op een heel andere manier in het leven omdat ik die pijn heb. Ik hou zó veel van hem. Hij is zo inspirerend en heeft mijn leven zo verrijkt. Ik ben sterker geworden, maak me minder druk om bepaalde dingen. Als ik ergens optreed en de energie van het publiek voel, komt hij weer binnen. Hij is altijd bij me. Op zo'n moment denk ik echt: wat is het leven toch mooi!" ♦

'Morris is zo
inspirerend.
Hij heeft mijn
leven verrijkt'